เขียนโดย ภาษาสยาม
วันจันทร์ที่ 27 เมษายน 2009 เวลา 12:33 น. - แก้ไขล่าสุด วันอาทิตย์ที่ 10 ตุลาคม 2010 เวลา 12:21 น.

ประวัติพ่อครูจันทร์ตา เลาคำ

นายอินตา เลาคำ เป็นนามที่ใช้ในบัตรประชาชน แต่ชื่อในการแสดงได้ใช้ชื่อว่า จันทร์ตา เลาคำ ได้เกิดวันศุกร์ที่ 1 ธันวาคม 2496 ถิ่นกำเนิดเดิมอยู่ที่ บ้านตีนธาตุ หมู่ 4 ตำบลป่าไหน่ อำเภอพร้าวจังหวัดเชียงใหม่ นายอินตา เลาคำ ได้รับการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสันกลาง ตำบลป่าไหน่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ และได้ทำการสมรสกับ นางประพิน ก๋าใจ ซึ่งได้ทำอาชีพการตัดเย็บเสื้อผ้า โดยมีบุตรด้วยกัน 1 คน ชื่อ นางสาวจิราภรณ์ เลาคำ ปัจจุบันได้พักอยู่บ้านเลขที่ 81/1 หมู่ 10 ตำบลดอนแก้ว อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่

นายอินตา เลาคำ เป็นบุตรชายของ นายสุข เลาคำ และนางแสง เลาคำ และมีพี่น้องร่วมสายเลือดทั้งหมด 8 คน คือ นางบัวเร็ว เลาคำ , เด็กชายประพันธ์ เลาคำ (เสียชีวิตแล้ว) , นายอินตา เลาคำ , นางสมเพชร จินดามัง , นางยุพิน แจ้งสว่าง , นายประสิทธิ เลาคำ (คือปั๋นแก้ว เลาคำ ช่างซอ) , นางพิมพ์พร เลาคำ (เสียชีวิตแล้ว) และนางหงษ์คำ เลาคำ ซึ่ง นายอินตา เลาคำ เป็นบุตรคนที่ 3 มีอุปนิสัยที่รักการแสดง ศิลปะ และการขับร้อง ขับซอ เป็นชีวิตจิตใจ มีนิสัยอ่อนโยน มีเหตุผล เอาจริงเอาจังกับงาน เป็นคนตรงไปตรงมาไม่ชอบอ้อมค้อม และรักความยุติธรรมเป็นที่สุด

นายอินตา เลาคำ ได้เกิดกับครอบครัวที่มีฐานะยากจน พ่อแม่มีอาชีพทำนา ทำไร รับจ้างทั่วไป แต่ด้วยความชอบและรักในการแสดงร้องรำทำเพลงเป็นชีวิตจิตใจ ทุกวันเวลาไปทำนา ทำไร่ หรือทำงาน นายอินตา จะหิ้ววิทยุทรานซิสเตอร์ไปด้วยทุกครั้งไม่เคยขาด นอกจากเป็นคนที่มีนิสัยอ่อนโยน และยังขยันช่วยพ่อแม่กตัญญูรู้คุณ พอถึงหน้าทำนา นายอินตา ก็จะไปเป็นลูกจ้างเลี้ยงควาย โดยจะต้องตื่นเวลา 5.00 น.ทุกวันเพื่อขี่ควายไปส่งให้นายจ้างที่ทุ่งนาแล้วกลับไปเก็บมูลควายให้สะอาด จากนั้นจึงกินข้าวอย่างเร่งรีบเพื่อให้ทันไปรับควายมาเลี้ยง พอถึงเวลาเที่ยงก็นำควายกลับให้นายจ้างได้ใช้ไถนา จากนั้นต้องกลับมานำฟืนทำกองไฟเพื่อสุมให้ควายกันเลือบ ยุง พอตกเย็นก็ไปรับควายกลับบ้าน ทำอย่างนี้ตลอดระยะเวลาจนทำนาเสร็จประมาณ 1 เดือน หรือเดือนครึ่ง ก็จะได้ค่าจ้างเป็นข้าวเปลือก 5 กระบุง และช่วงของการทำนา นายอินตาก็จะใช้เวลาว่างหรือในช่วงเที่ยงที่เลี้ยงควายทำเบ็ดตกปลาไปด้วย เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระพ่อแม่อีกทางหนึ่ง เป็นอย่างนี้ตลอดทั้งปี และเป็นประจำทุกปี

เมื่ออายุได้ 11 ปี นายอินตา เลาคำ ได้จบการศึกษาจากชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พ.ศ. 2509และได้ออกมาช่วยพ่อแม่ทำไร่ทำนา ประกอบกับฐานะพ่อแม่ยากจน ครอบครัวจึงไม่มีใครมีโอกาสเล่าเรียนถึงมัธยมปลาย จนอายุได้ 18 ปี ได้ทราบว่ามีเพื่อนในหมู่บ้านเดียวกันไปเรียนการขับซอกับคุณแม่คำปัน เงาใส ศิลปินอาวุโส ชื่อดังแห่งบ้านทุ่งหลวง อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งด้วยความชอบ และรักในการแสดง จึงได้เข้าไปขอเป็นศิษย์กับคุณแม่คำปัน เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2515 ในการเรียนช่วงแรกก็มีปัญหาเสียงไม่ดี แต่ด้วยความรักที่จะเป็นศิลปิน จึงหันมาฝึกการแสดงนายอ่าย (ตัวตลก) ซึ่งในตอนนั้นนายอ่ายที่มีชื่อเสียงคือ พ่อบุญตัน ซือทัศ

เขียนโดย ภาษาสยาม
วันจันทร์ที่ 27 เมษายน 2009 เวลา 12:33 น. - แก้ไขล่าสุด วันอาทิตย์ที่ 10 ตุลาคม 2010 เวลา 12:21 น.

อยู่บ้านหนองไคร่ อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ โดยแม่ครูเป็นผู้แนะแนว และติตามดูการแสดงมาโดยตลอด พร้อมกันนั้น พ่อบุญตัน ยังได้ทำการฝึกหัดการเป่าปี่ให้กับแม่ครูคำปันอีกทางหนึ่งด้วย

นายอินตา เลาคำ ได้อยู่รับใช้แม่ครูมาจนอายุได้ 25 ปี จึงได้ทำการสมรสกับนางประพิน กำใจ และได้ย้ายตัวเองไปอยู่กับภรรยาที่บ้านหนองบัว อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่ แต่ก็ยังไม่เลิกจากการแสดง ยังคงพยายามฝึกฝนมาตลอด พอเสียงดีขึ้นมาจึงได้หันมาศึกษาการขับซออย่างจริงจัง และเริ่มมีลูกศิษย์เป็นของตนเองคือนายประสิทธิ์ เลาคำ (น้องชาย) เมื่อสอนนายประสิทธิ์ (ปั้นแก้ว ช่างซอ) ให้เป็นศิลปินจนเป็นที่รู้จักของประชาชนอย่างแพร่หลาย ต่อมาก็มีผู้สนใจมาขอเข้าเป็นศิษย์เรื่อยมามีทั้งผู้ที่สามารถเรียนรู้จนจบสิ้นกระบวนการและผู้ที่ยังไม่จบ ในปี 2519 นายอินตา เลาคำได้ร่วมกับเพื่อนๆที่เป็นศิษย์แม่ครูเดียวกัน จัดตั้งละครซอขึ้นมา

1 วง โดยใช้ชื่อคณะพร้าวล้านนา

นายอินตา เลาคำ รับหน้าที่เป็นผู้กำกับการแสดง และเขียนบท แต่การแสดงก็ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร จนปี 2525 วงก็ล้ม จากนั้นจึงได้กลับไปประกอบอาชีพทำสวนกะหล่ำ และสวนกระเทียมที่บ้านหนองบัว ควบคู่ไปกับการแสดง แต่การแสดงก็ล้มลุกคลุกคลานมาตลอด จนกระทั่งในปี 2528 แม่ครูคำปัน เงาใส ได้เสียชีวิตลง นายอินตา เลาคำ จึงคิดที่จะเอาดีทางด้านการเกษตรในการปลูกหอมขาว หอมแดง ปลูกกระหล่ำ ตลอดมา ในระยะนี้งานแสดงซอก็ห่างมาก จนปี 2532 นายมานพ เมืองพร้าว เพื่อนของนายอินตา เลาคำ ซึ่งเป็นศิลปินชื่อดัง ก็มาชักชวนให้เข้าร่วมกับคณะศรีสมเพชร 2 เพื่อแสดงเป็นตัวตลก ทำให้นายอินตา ได้มีโอกาสกลับเข้าสู่การแสดงอีกครั้ง จากนั้นการแสดงก็เพิ่มมากขึ้น

ปี 2534 จึงได้มีโอกาสร่วมวงกับบุญศรี รัตนัง ซึ่งเป็นคู่สำรอง พอถึงปี 2537 ก็ลาออกจากวงละครซอศรีสมเพชร 2 และได้ร่วมงานกับบุญศรี รัตนัง จัดตั้งวงละครซอขึ้นอีกครั้ง โดยใช้ชื่อคณะบุญศรี รัตนัง ซึ่งทำเป็นวงละครซอควบคู่กับดนตรีลูกทุ่งวงใหญ่ มีลูกสมาชิกทั้งหมด 42 คน โดยนายอินตา เลาคำ ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้จัดการวง และคิดหาวิธีพัฒนาการแสดงต่างๆ โดยการนำเอากลองสบัดชัย และกลองปู่เจ่ กลองติ่งนง และกลองมองเชิงเข้ามามีบทบาทควบคู่ไปกับการขับร้องเพลงลูกทุ่งคำเมือง จนทำให้บุญศรี รัตนัง ได้เป็นนักร้องพระพิฆเนศทองพระราชทานขึ้นในปี 2539 ส่งผลให้การแสดงเพิ่มมากขึ้นตั้งแต่นั้นมา จนมาถึงปี 2544 บุญศรี รัตนัง เกิดอาการป่วยด้วยโรคความดันโลหิตสูง ทำให้เกิดอาการวูบ มือเท้าชาจนเดินไม่ได้ อาการดังกล่าวได้เกิดขึ้นในช่วงที่กำลังทำการแสดง ในที่สุดจึงต้องประกาศยุบวงในวันที่ 20 พฤษภาคม 2544

นายอินตา เลาคำ จึงได้มาร่วมกับคุณแม่บัวซอน ถนอมบุญ ตั้งคณะละครซอใหม่ขึ้นมา โดยใช้ชื่อว่า คณะดาวล้านนา มีสมาชิกเกินกว่า 20 คน ซึ่งได้รวบรวมลูกศิษย์และเพื่อนๆเข้ามามีส่วนร่วมในคณะละครซอดังกล่าว โดยนายอินตา เลาคำ เป็นผู้ควบคุมวง และการแสดงทั้งหมด

เกียรติคุณและรางวัลที่เคยได้รับ

1. เกียรติบัตรจากสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอแม่แตง ได้สนับสนุนและส่งเสริม ศิลปะวัฒนธรรมเพลงซอพื้นบ้าน เมื่อวันที่ 29 มกราคม 2540

2. เกียรติบัตรจากคณะสงฆ์ อำเภอแม่ริม ในการส่งเสริมสนับสนุนกิจกรรมตามโครงการ
วันที่ 1 พฤศจิกายน 2542

3. เกียรติบัตรจากสถาบันราชภัฏเชียงใหม่ที่เข้าร่วมแสดงซอและดนตรีพื้นบ้าน วันที่ 7 ธันวาคม 2542

4. เกียรติบัตรจากโรงเรียนสามัคคีวิทยาที่ได้ช่วยเหลือกิจกรรมของโรงเรียน

5. เกียรติบัตรจากสถาบันราชภัฏเชียงใหม่ ในการให้ความร่วมมือแสดงดนตรีพื้นบ้าน (ซอ)
ในงานเทอดพระเกียรติครูการศึกษาพิเศษของแผ่นดิน เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2542

6. เกียรติบัตรจากวิทยาเขตอินทนนท์จัดค่ายพัฒนาจัดค่ายอัจฉริยะนักเรียน ในวันที่ 9 มิถุนายน 2544

7. โล่เกียรติยศ นักแสดงยอดเยี่ยมระดับจังหวัด วันที่ 5 เมษายน 2545

ขอขอบคุณที่มา http://www.salahlanna.com/advise_3.html